

Waar Fred Bellers weer een 'kleine jongen' kan zijn

DE BOOMHUT IN

DE EEN GAAT VISSSEN, DE ANDER GAAT NAAR DE SAUNA OF BIJJARTEN. FRED BELLERS GAAT VOOR Z'N ONTSPANNING DE BOOM IN. DRIE METER BOVEN DE GROND KAN HIJ ALLES VAN ZICH AFZETTEN. MIDDEN IN ZIJN EIGEN STUK BOS.

Tekst en fotografie: Ruud Dilling

W e spreken af bij het huis van Fred Bellers in Hengelo. “Vandaar kunnen we zo naar mijn plek.” De bijna zestigjarige Hengeloër heeft liever niet dat de locatie van zijn paradijsje bekend wordt. “Geen geheimzinnig gedoe hoor”, lacht hij, “maar ik zit niet te wachten op vandalen die de boel hier vernielen.” De toegang tot zijn paradijs wordt gemarkeerd door een enorme ossenschedel. Daarachter een halve hectare bos, vol grote beuken, eiken en sparren. Op verschillende plaatsen liggen boomstammen opgestapeld. Tussen drie flinke bomen hangt een prachtige houten boomhut. Hij lijkt op een chalet, maar dan drie meter boven de grond. Aan de zijkant wappert een piratenvlag. Fred was jaren freelance cameraman, een hectisch bestaan. Hij is echter opgeleid tot timmerman, een achtergrond die nu goed van pas komt. “Dit is mijn plekje, hier kan ik mijn hoofd helemaal leegmaken. Lekker lui op de veranda, sigaretje en biertje binnen handbereik, even weg van de waan van de dag.

Ik maakte vroeger als kind ook hutten, maar die waren vaak na een paar weken alweer kapot. Als ik de kans krijg ga ik dat later anders doen, heb ik toen vaak gedacht.” De boomhut lijkt van binnen kleiner dan je van buiten zou verwachten. Maar er is voldoende plek voor twee stoelen, een tafeltje en een kast. Een kleedje op de grond, wat foto's en een verbodsbord voor mobiele telefoons aan de wand.

En sinds kort zelfs elektrisch licht. Een bed ontbreekt. “Toch hebben hier al heel wat mensen geslapen, zelf een vriend uit India, die later nog een paginagroot verhaal voor een Indiase krant over mij en de boomhut heeft gemaakt. Zelf heb ik hier nooit geslapen. Gek hè, 't is er nog nooit van gekomen.” Het idee voor de boomhut kreeg Fred een aantal jaren geleden tijdens een vakantie in Tsjechië. “Ik zag hoe mensen daar met weinig middelen de mooiste optrekjes maakten. Ik ben direct aan het schetsen gegaan. Na vier maanden timmeren en zagen was m'n paleisje klaar.”

WATERPUT

Luxe is ver te zoeken in het bosparadijs van Fred. Stromend water en riolering ontbreken. Sterker, Fred probeert zijn stuk bos zo veel mogelijk ongecultiveerd te laten. “Koffie neem ik mee van huis. Twee jaar geleden heb ik met vrienden een waterput geslagen.

Voor we begonnen hebben we de grond ritueel gezegend met jenever en roggebrood.

We plaatsten betonnen ringen en schepten het zand eruit, net zolang tot de ringen vanzelf naar beneden zakten. We moesten vijf meter diep graven.” Fred kan bij zijn ‘bouwprojecten’ een beroep doen op een aantal enthousiaste vrienden. “Het is mooi als er weer iets klaar is, maar de weg ernaar toe vind ik eigenlijk nog veel leuker. Met zijn allen om een uur of tien beginnen. Rond de middag op een

'Na vier maanden timmeren en zagen was m'n paleisje klaar'

LINKS: "Ik denk dat het therapeutisch werkt om hier bezig te zijn," grinnikt Fred.
MIDDE: Fred is zuinig op jonge aanplant.
ONDER: De gedenkplek: kapelletje, bankje en lantaarnpaal.

primusbrander eitjes bakken, om vier uur stoppen en... ruim de tijd nemen voor een ijskoude versnapering, gekoeld met het water uit mijn eigen put. De jongens die me helpen vinden het prachtig, sommige nemen zelfs een aantal dagen vrij. Ik denk dat het therapeutisch werkt om hier bezig te zijn", grinnikt Fred.

VADER EN MOEDER

Achter de waterput staan twee urnen. "Daarin zit de as van mijn ouders. Boven de urn van mijn vader staat een uil. Die staat symbool voor zijn wijsheid. In het sigarendoosje ernaast zitten zijn tanden. De beeldjes voor de urn van mijn moeder komen uit haar tuin. Dit bos hoorde vroeger bij het ouderlijk huis. Dus eigenlijk zijn mijn ouders nog een beetje 'thuis'." Freds vader leeft al meer dan twintig jaar niet meer en toen zijn moeder tien jaar geleden overleed werd het ouderlijk huis met het bos verkocht. De opbrengst werd verdeeld onder de vijf kinderen. Fred kocht van zijn erfdeel een deel van het bos terug.

KAPELLETJE

Fred loopt over minimaal aangelegde paden. "Af en toe met de grasmaaiër eroverheen en je weet weer waar je langs moet." Ergens ligt een gedenkplek: een kapelletje met bankje en lantaarnpaal. Naast een beeld van Jezus hangt de beeltenis van de dorpspastoor Don Camillo. "Ken je hem nog, van de Italiaanse zwart-witfilms uit de jaren vijftig? Ik ben in het plaatsje geweest waar ze die films hebben opgenomen. Een heel aparte gewaarwording. Camillo is toch een beetje jeugdsentiment. Dit is een plek om te bezinnen. En als ik dan naar Don Camillo kijk, loop ik met een brede grijns weg."

SPEELBOS

"Moet je hier eens kijken, dit heb ik vorige week meegenomen uit Tsjechië. Zinken dakplaten, kan ik mooi gebruiken voor mijn volgende project. Een wc, maar dan wel een die past in dit plaatje. Het wordt dus een ouderwetse kakdoos met een gat en een deksel. Kunnen de dames hier ook, als ze moeten. Voor mij maakt het niet uit, elke boom is een toilet", lacht Fred. Permanent wonen mag hij op zijn perceel niet. "Dat is jammer, maar ik woon heel dichtbij. Als het even kan ben ik hier te vinden. Het is mijn eigen speelbos. Voor veel mensen is dit een droom: een plek waar je kunt doen en laten wat je wilt, waar je weer een kleine jongen kunt zijn. Hutten bouwen, timmeren, zagen. Een plek om je terug te trekken, midden in de natuur en toch aan de rand van de stad. Nee, ik heb het goed voor elkaar, al zeg ik het zelf. Ik kom de tijd wel door." □

LINKS: Het idee voor de boomhut ontstond tijdens een vakantie in Tsjechië.
LINKSONDER: Een vogelhuisje zoals je dat in een speelbos mag verwachten.
ONDER: Fred ontwierp en bouwde de boomhut zelf.
DAARONDER: Water uit eigen bron.
HELEMAAL ONDER: Haardhout uit eigen bos.